

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Thesavrvs|| Locorum|| Commvnivm|| Jvrisprvdentiaē

Barbosa, Agostinho

Lipsiæ, 1697

Cap. LXIIX. Motus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-80071](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-80071)

Pont. in d. cap. à nobis, quia Christus Dominus Ecclesiae dedit potestatem super terram, juxta praedictam auctoritatem, quodcumque ligaveris super terram, &c. non autem in sepultos sub terra; sed quia per hujusmodi absolutionem vivis facultatem facit communicandi cum excommunicatis, qui in excommunicatione decesserunt, ut pro eis preces fundere, & suffragia facere possint, vel etiam sepulturae mandare, ut bene explicat Castro d. lib. 2. c. 20. ad fin. & reliqui omnes post eum citati.

CAP. LXVI. De Mortis Causa Capione.

Quicquid occasione mortis siue hereditatis alterius causa capitur, & non ab ipso testatore, illud est mortis causa capio:

Ratio est in ipsa voce, & quia si ab ipso testatore caperem, mortis causa donatio esset. Conf. l. 8. & l. 18. ff. de mort. caus. donat.

Exempla sunt (1.) si propter alterius mortem quis donat. l. 8. lib. 11. l. 18. pr. de mort. caus. donat. (2.) Si ob omissionem hereditatis quis capiat. l. 8. l. 31. §. 2. eod. (3.) Si quis non ex bonis defuncti, sed ejus, qui conditionem implet, mortis causa capiat. l. 8. l. 20. l. 31. §. 2. l. 36. l. 38. l. 41. eod. (4.) Si creditor hereditarius det aliquid heredi ut adeat. l. 32. §. 2. ff. eod.

De mortis causa donatione, vid. donatio mortis causa.

CAP. LXVII. Mos Regionis.

Axioma I.

Mos regionis seu civitatis in rebus dubiis semper est attendendus. l. in stipulationibus 34. de R. I. l. circa locationes. 39. C. de locat. conduct. Cravett. conf. 206. num. 14. & conf. 258. num. 8. Menoch. conf. 744. num. 11. nec ab ea recedendum. l. testamenta omnia 18. C. de testam. Unde etiam videmus omnes actiones humanas, si non aliter provisum fuerit, à loci consuetudine & more Regionis interpretationem recipere. l. si de interpretatione 37. ff. de L. l. & in contraria 37. ff. de Usur. l. missi 7. ibi consuetudine servata regionum. C. de exact. tribut. lib. 10. Johan. Sandæ. ad l. 9. de R. I. pag. 23. rh. 3. ubi latè exemplis & rationibus declarat Val. Guilhelm. Forster. lib. 2. de interpretat. cap. ult. reg. 10. ubi itidem latè deducit, sicut honestum quid sit vel inhonestum declaret Tiraquell. de jure primogenit. c. 34. num. 1. & 31. itemque quid licitum sit vel illicitum, ut supr. lib. 3. cap. 59. axiom. 12. & seqq. quod etiam de consuetudine vicinae Regionis seu vicinitatis intelligendum venit. cap. super eo 22. ibi illud observare tenetur, quod in vicinis provinciis observatur extr. de censib. Conf. Marpurg. 1. conf. 24. num. 16. Quæ ta-

men omnia declaranda sunt ex notatis dicti consilii 24. n. 262. & seqq.

Limita: mos tamen regionis saepe solet esse dubius, & tempore mutari. Nevizan. conf. 66. n. 31. Mynf. decad. 13. resp. 3. n. 139. & consuetudo modo alba modo nigra apparere, Ernesti. Cothman. 5. resp. 1. num. 463.

II.

Mores seu consuetudo vim Legis obtinent. l. 2. C. de longa consuetud. Mores n. Legem faciunt, & commune jus moribus & legibus constat. c. 1. dist. 1. intellige verum si sint inveterati, h. e. ex frequenti consuetudine eos populus induxerit. Unde & mos longa consuetudo de moribus tantum tracta vocatur, cap. nos 41. dist. 1. siquidem proprie ex consuetudine mos fit juxta Aristotelem, dum ait: ἡθὺς ἐκ ἐθῶν αἰετίζονται. Paulatim vivendo (verba sunt Lastantii lib. 8.) mos factus est. Unde Publius Syri. Vitium prius fuit observatio, nunc mos est; & Ovid Metamorph.

Mores fecerat usus.

& mores serò improbas quos ducendo probasti. l. 13. §. ult. ff. ad L. Jul. de adult. l. 47. ff. solut. matr. vid. Cujac. 2. Feud. 1. p. 841.

CAP. LXIIX.

Motus.

Axioma I.

Motus primi non sunt in potestate nostra. gloss. in l. 5. C. de Episcop. & Cler.

II.

Motus proprius in dubio intelligitur sine, præjudicio tertii. Jaf. in l. ex facto notab. 3. ff. de vulg. & pupill. substit. Pacian. 1. conf. 7. n. 147.

III.

Quod motu proprio concessum est, illud omne à mera liberalitate proficiscitur. cap. si motu proprio de præbend. in 6. quia motus proprius non habet relationem ad illam causam extrinsecam, sed tantum ad simplicem donatoris voluntatem, refert Pacian. 1. conf. 12. n. 20. Quædam motu proprio concessa non nocent, sed profunt; si vero ad postulationem concessa, nocent, non profunt. Affectatum enim non relevat. Brunnem. ad L. 4. C. de Legation.

CAP. LXIX.

Mulcta.

Axioma I.

Mulcta damnum infamiae non irrogat. l. 1. C. de modo multandi. quæ à jud. l. aliud frans 131. §. inter multam & penam. ubi Gœdd. de V. S. n. 2.

II.

In multis indicendis non debent iudices affectui & avaritiæ inservire, multo minus in exigendis, si utcumque ad terrorem induxerint, arg. Novell. ut præced. absque ull. in princ. & §. 1. constit. Oldend. cl. 1. act. 2. Nec statim in omni re est indicenda mulcta: nec propter quamlibet contumaciam interpretandum est, contemptam esse jurisdictionem, sed aperta debet esse puniendi ratio, sicut rectè colligitur ex. l. 1. ff. si quis jus dicendi non obtemp. arg. l. non ex omni-